

# Ισραήλ – Παλαιστίνη, 1948 – 2023: Πώς φτάσαμε ως εδώ; Η ιστορική διαδρομή και η σοσιαλιστική-διεθνιστική θέση

Του Βαγγέλη Λιγάση

1948-2023: 75 χρόνια κατοχής και αντίστασης

Η αντίσταση του παλαιστινιακού λαού ενάντια στο κράτος του Ισραήλ, επειδή στρέφεται ενάντια στον μοναδικό σίγουρο σύμμαχο των ΗΠΑ στην περιοχή των πετρελαίων, έχει στρατηγική σημασία και υπονομεύει όλες τις προσπάθειες να επιβληθεί μια *rex Americana* στην Μ. Ανατολή. Το Παλαιστινιακό, από το 1948 που ιδρύθηκε το κράτος του Ισραήλ, πυροδοτούσε κάθε δεκαετία προκλήσεις ενάντια στην κυριαρχία της Δύσης στην περιοχή. Οι ριζοσπάστες άραβες εθνικιστές (Νάσερ, Μπάαθ) στη δεκαετία του '60, τα αριστερά εθνικοαπελευθερωτικά μέτωπα των αρχών της δεκαετίας του '70 και το πολιτικό ισλάμ από το 2000 έως σήμερα, χρησιμοποίησαν τον αγώνα ενάντια στο Ισραήλ για να αποκτήσουν μαζική απήχηση και κρίθηκαν από αυτήν την αποτελεσματικότητά τους.

Από την άλλη, οι Παλαιστίνιοι έχουν χύσει ποταμούς αίματος χωρίς να πλησιάσουν σπιθαμή στον στόχο τους, δηλαδή στην εθνική τους απελευθέρωση.

Μια ιστορική αναδρομή στην δημιουργία και ύπαρξη του Ισραήλ από την μια και στην παλαιστινιακή αντίσταση από την άλλη μπορεί να βοηθήσει στο να ερμηνεύσουμε την παραπάνω αντίφαση.

Σιωνισμός: όταν ο εθνικισμός στρέφεται κατά του «περιούσιου λαού»

Η ίδρυση του κράτους του Ισραήλ τον Μάη του 1948 ήταν η επιβράβευση μιας 50χρονης καμπάνιας καθοδηγούμενης από σιωνιστές πολιτικούς για την ίδρυση εβραϊκού κράτους.

Ισχυρίστηκαν ότι εξέφραζαν την επιθυμία των απανταχού Εβραίων για «εθνική ελευθερία». Ωστόσο, στον βαθμό που ο σιωνισμός χαρακτηρίστηκε «εθνικοαπελευθερωτικό» κίνημα, σίγουρα δεν έμοιαζε με κανένα άλλο. Αντί να επιδιώκει να απελευθερωθεί από τον ιμπεριαλισμό, επεδίωκε δραστήρια την προστασία των μεγάλων δυνάμεων. Δεν υποσχέθηκε αυτοδιάθεση στους ντόπιους, αλλά τους εκδίωξε. Και στην πραγματικότητα δεν εξέφραζε (μέχρι την κυριαρχία των ναζί και το ολοκαύτωμα) κάποιο πλατύ κίνημα ενάντια στην εθνική καταπίεση, αλλά μια εθνικιστική σέχτα.

Ο «πατέρας»-ιδρυτής του σιωνισμού, ο Εβραίος Αυστριακός δημοσιογράφος Χέρτσλ, με το βιβλίο που εξέδωσε το 1896 «το εβραϊκό κράτος», εξέφραζε την κοινή στους ακροδεξιούς άποψη περί φυλετικού διαχωρισμού. Διακήρυσσε ότι η μόνη ασφάλεια απέναντι στον σύγχρονό του αντισημιτισμό ήταν ο φυσικός διαχωρισμός Εβραίων και μη Εβραίων με την ίδρυση εβραϊκού κράτους. Έτσι, επί της ουσίας οι σιωνιστές συμφωνούσαν με τους αντισημίτες ότι οι Εβραίοι ήταν «ξένη» παρουσία στις ευρωπαϊκές κοινωνίες (όπως το «έθνος του Ισλάμ» στις ΗΠΑ, που αριθμεί 1 εκατομμύριο μέλη στην μαύρη κοινότητα, επί της ουσίας συμφωνεί με τον Τραμπ και το Tea Party διεκδικώντας χωριστό κράτος για τους πρώην σκλάβους).

Πράγματι, στα χρόνια του Χέρτσλ ο εβραϊκός λαός μετά τους 3 Ιουδαιορωμαϊκούς πολέμους (66-135), οπότε εκδιώχθηκε όχι μόνο από την Ιουδαία αλλά και από όλη την Μ. Ανατολή, βίωνε για δεύτερη φορά μετά την εποχή των «ανακαλύψεων» και των θρησκευτικών πολέμων στην Ευρώπη με την προσπάθεια ίδρυσης «απολυταρχικών» μετα-μεσαιωνικών κρατών (π.χ. Φερδινάνδος-Ισαβέλλα κ.λπ.), αυξημένο ρατσισμό και μάλιστα κρατικά οργανωμένο.

Η ολοκληρωτική επικράτηση του καπιταλισμού στον πλανήτη και ο μετασχηματισμός του σε ιμπεριαλισμό χρειάστηκε τη διάσπαση των εκμεταλλευόμενων και «παρήγγειλε» σχετικές θεωρίες.

Ο Γκομπινό γράφει «περί της ανισότητας των ανθρώπινων φυλών» το 1855, η δίκη του Ντρέιφους διεξάγεται το 1894, το 1903 η Οχράνα (μυστική αστυνομία του Τσάρου) «ανακαλύπτει» και εκδίδει τα «Πρωτόκολλα των σοφών της Σιών», αμέσως μετά την καταστολή της επανάστασης του 1905 στην Ρωσία οι «μαύρες

εκατονταρχίες» (παρακρατικές οργανώσεις) εξαπολύουν τα περιβόητα «πογκρόμ» (στη Ρωσική αυτοκρατορία βρίσκονταν οι περισσότεροι Εβραίοι της Ευρώπης).

Η επικράτηση του καπιταλισμού και η καταστροφή της οικονομίας των τεχνιτών δημιούργησαν μέσα σε λιγότερο από 50 χρόνια μια τεράστια εργατική τάξη Εβραίων (αποκλεισμένοι «εξ ορισμού» από έγγεια ιδιοκτησία). Μια χούφτα εβραϊκών οικογενειών που από τον ύστερο Μεσαίωνα οργάνωνε το εμπόριο και λειτουργούσε τοκογλυφικά είχε μετακομίσει από τη Β. Ιταλία κ.λπ. στο City του Λονδίνου από τα χρόνια του Κρόμγουελ και προσαρμόστηκε αρμονικά στον νέο χρηματοπιστωτικό μονοπωλιακό καπιταλισμό (π.χ. Ρότσιλντ κ.ά.). «Απροστάτευτοι» στο νέο κύμα ρατσισμού βρέθηκαν κυρίως οι μεσοαστοί Εβραίοι (δικηγόροι, μικρέμποροι κ.λπ.) και την αδυναμία αυτών εξέφραζε ο εθνικισμός – σιωνισμός.

Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι Σιωνιστές ήταν μέχρι την επικράτηση του Χίτλερ και τη σταλινική αντεπανάσταση αισχρή μειοψηφία στον εβραϊκό πληθυσμό.

Το 1897 που έγινε στη Βασιλεία της Ελβετίας το πρώτο σιωνιστικό συνέδριο υπό τον Χερτσλ με διακόσιους «εκπροσώπους», ιδρύθηκε στη Ρωσία και η Εβραϊκή Ένωση Εργαζομένων (Bund), που έφτασε λίγα χρόνια μετά στα 40.000 μέλη. Το 1912 όλες οι σιωνιστικές οργανώσεις αριθμούσαν 12.000 μέλη, όσους Εβραίους μέλη είχε την ίδια χρονιά το Σοσιαλιστικό Κόμμα στις ανατολικές συνοικίες του Μανχάταν...

Παρ' όλα αυτά οι σιωνιστές γλείφοντας και προσεταιριζόμενοι σχεδόν όλες τις μεγάλες δυνάμεις της εποχής και αφού συζήτησαν διάφορους εναλλακτικούς στόχους για εποικισμό (Ουγκάντα, Αγκόλα, Β. Αφρική), κατάφεραν το 1917 να πετύχουν την υποστήριξη της αγγλικής αυτοκρατορίας «για την εγκαθίδρυση στην Παλαιστίνη μιας εθνικής πατρίδας για τους Εβραίους» κάτω από βρετανική προστασία, μέσα από την Διακήρυξη Μπαλφούρ. Το ότι ο Λόρδος Μπαλφούρ, ως εξέχον μέλος του συντηρητικού κόμματος, είχε εισηγηθεί την νομοθεσία που εμπόδιζε την εβραϊκή μετανάστευση προς τη Μεγάλη Βρετανία δεν ενοχλούσε τους Σιωνιστές... Όπως δεν τους ενόχλησε η συνεργασία με τον φον Πλεχβ, υπουργό Εσωτερικών του Τσάρου και αρχιτέκτονα του

χειρότερου πογκρόμ στην ιστορία προ του Ολοκαυτώματος (Κίσινεβ). Ο ίδιος ο Χερτσλ δεχόταν τα παράπονα του Βίτε, υπουργού Οικονομικών του Τσάρου, ότι οι Εβραίοι αν και 5% στον πληθυσμό της αυτοκρατορίας απαρτίζουν το 50% των επαναστατικών οργανώσεων.

Οι αιτίες της αγγλικής υποστήριξης λίγες ημέρες πριν την Οκτωβριανή επανάσταση εξηγήθηκαν από τον Γουίνστον Τσόρτσιλ (υπουργό τότε) ως εξής: «ένα εβραϊκό κράτος [...] θα συνέπλεε αρμονικά με τα συμφέροντα της βρετανικής αυτοκρατορίας [...] σταματώντας τα επαναστατικά σχέδια για τη δημιουργία παγκόσμιου κομμουνιστικού κράτους κάτω από την εβραϊκή κυριαρχία»!

Μετά από έναν χρόνο, οι νικητές του Α' Π.Π. θα μοιράσουν την πρώην οθωμανική αυτοκρατορία τραβώντας με τον χάρακα γραμμές στον χάρτη...

Παρ' όλα αυτά, στην Παλαιστίνη και μετά από δύο δεκαετίες ενθάρρυνσης του εποικισμού, το 1922 σε 760.000 πληθυσμού το 90% παρέμεινε παλαιστινιακό.

Για να ολοκληρωθεί η προετοιμασία για την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ μέσω του εποικισμού, χρειάστηκαν άλλες δύο δεκαετίες, αλλά κυρίως η οικονομική και στρατιωτική συνεργασία των αγγλικών δυνάμεων κατοχής και των σιωνιστών, με αποκορύφωμα την γενική απεργία-εξέγερση των παλαιστινιακών οργανώσεων το 1936-39 και την απεργοσπαστική και παρακρατική βοήθεια των εποίκων. Επιπλέον, η άρνηση μετανάστευσης στη Δυτ. Ευρώπη και Αμερική μεταξύ 1931-1939 (το 1939 η αμερικανική ακτοφυλακή ανάγκασε ένα πλοίο, το «Σεντ Λούις», με 900 πρόσφυγες να γυρίσει πίσω ...στον θάνατο), θα αναγκάσει εκατοντάδες χιλιάδες Εβραίους από την κεντρική και ανατολική Ευρώπη να εποίκισουν την Παλαιστίνη (1945: 608.000).

Φυσικά, είναι αυτονόητο ότι χωρίς το Ολοκαύτωμα το κράτος του Ισραήλ δεν θα είχε ιδρυθεί. Ο σιωνισμός στρατολόγησε μετανάστες μεταξύ των χιλιάδων επιζώντων των οποίων οι κοινότητες είχαν καταστραφεί. Ακόμα πιο σημαντικό, το Ολοκαύτωμα έδωσε μια πειστική δικαιολογία για τη δημιουργία του εβραϊκού κράτους.

Η σχέση ναζι και σιωνιστών ομολογήθηκε λίγους μόλις μήνες από

την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία, με την προσφορά επίσημης συνεργασίας στο ναζιστικό κόμμα από τον Γερμανικό Σιωνιστικό Οργανισμό με μακροσκελές υπόμνημά του, όπου αυτολεξεί γράφεται: «Στο πλαίσιο της ίδρυσης του καινούριου κράτους, το οποίο βασίζεται στη φυλετική αρχή, θέλουμε να εντάξουμε και τη δική μας κοινότητα στη συνολική αυτή οικοδόμηση, έτσι ώστε με το κομμάτι που μας αναλογεί να είναι δυνατή η γη των Πατέρων μας [...]». Αποδεικνύεται επίσης από την άρνηση του Μπεν Γκουριόν για τη χρηματοδότηση του βρετανικού σχεδίου για τη μετανάστευση εβραίων γερμανόπουλων στη Μεγάλη Βρετανία το 1938. Αποδεικνύεται από τη χρηματοδότηση και συνεργασία μεταξύ του Άιχμαν των SS (οργανωτή του Ολοκαυτώματος) και του αρχιπράκτορα της Haganah (=σιωνιστική πολιτοφυλακή) Πολκς προς το τέλος της δεκαετίας του '30 (όπου στήθηκαν και στρατόπεδα εκπαίδευσης της Haganah στη Γερμανία). Αποδεικνύεται, τέλος, από το γεγονός ότι ενώ οι ναζί συνομιλούσαν και ανέχονταν στο έδαφός τους τις σιωνιστικές οργανώσεις, θανάτωναν κάθε κομμουνιστή, σοσιαλιστή ή εβραίο μαχητή αντίστασης. Έτσι μέχρι το τέλος του πολέμου απέμειναν κυρίως όσοι συμφωνούσαν με τους σιωνιστές.

Σήμερα, οι σιωνιστές ηγέτες και οι σύμμαχοί τους συκοφαντούν όσους κατακρίνουν και αντιστέκονται στο σιωνιστικό κράτος σαν αντισημίτες και συνοδοιπόρους των ναζί – όταν είναι οι ίδιοι που έχουν αφομοιώσει και εφαρμόζουν ναζιστικές πρακτικές ενάντια στους Παλαιστίνιους...

al-Nakbah

Παραμονές, λοιπόν, της ίδρυσης του κράτους του Ισραήλ, ο εβραϊκός πληθυσμός, αν και 1/3 του συνολικού, ήταν μια καλά εξοπλισμένη και οργανωμένη μειονότητα. Η απόφαση του ΟΗΕ στο τέλος του 1947 (με την υποστήριξη και του Στάλιν) για «εδαφικό διαχωρισμό» έδινε το 55% της Παλαιστίνης στους σιωνιστές και όριζε την Ιερουσαλήμ ως «διεθνή πόλη».

Με την επίσημη ανακήρυξη του κράτους των εποίκων, οι σιωνιστικές δυνάμεις, «αριστερές» («Εργατικό κόμμα», κυρίαρχο μέχρι το 1977 με σοσιαλίζουσα εθνικιστική φρασεολογία – δύναμη

κρούσης η hanagah) και «δεξιές» («ρεβιζιονιστές» – Λυκούντ που δεν δέχονταν τον περιορισμό δυτικά του Ιορδάνη, με πρώτους πρωθυπουργούς Μεναχέμ Μπέγκιν και Γιτζάκ Σαμίρ – δύναμη κρούσης ακροδεξιές συμμορίες) ενώθηκαν για να καταλάβουν όσα περισσότερα εδάφη μπορούσαν.

Όταν τελείωσε ο «πόλεμος», το Ισραήλ κατείχε πλέον το 77% της Παλαιστίνης με το 95% των εύφορων εδαφών. 750.000 Παλαιστίνιοι εκδιώχθηκαν με τη μέθοδο του τρόμου από τα σπίτια τους για να εγκατασταθούν στα εδάφη τους Ισραηλινοί. Στην πιο γνωστή σφαγή, το Ντερ Γιασίν, έσφαξαν ένα ολόκληρο κεφαλοχώρι. Οι Ισραηλινοί αναφέρουν τα γεγονότα του 1948 σαν «πόλεμο ανεξαρτησίας», ενώ οι Παλαιστίνιοι σαν «al-Nakbah» – «η καταστροφή»...

Η ίδρυση του ισραηλινού κράτους συνέπεσε με την ανάδειξη της Μέσης Ανατολής σε κύριο παραγωγό πετρελαίου παγκοσμίως. Ο διαγκωνισμός για την απόκτηση ερεισμάτων στην περιοχή, έκανε το νέο κράτος «μήλο της Έριδος» για διάφορους ιμπεριαλιστές. Ο πόλεμος του 1948 διεξήχθη με φορτία όπλων από το τέως ανατολικό μπλοκ (Τσεχοσλοβακία). Μέχρι τις αρχές του 1960 η Γαλλία ήταν ο κύριος προμηθευτής όπλων του Ισραήλ και ο βασικός χορηγός του πυρηνικού του προγράμματος.

Ο Αραβικός εθνικισμός – ο «πόλεμος των 6 ημερών»

Ο σιωνισμός, έχοντας αναδειχθεί ιστορικά πάνω στην ιμπεριαλιστική στήριξη, με το προφίλ του «προμαχώνα του δυτικού πολιτισμού» απέναντι στη «βαρβαρότητα και καθυστέρηση» των λαών της Ανατολής, έκανε εντατική προσπάθεια επίδειξης δύναμης απέναντι στα γειτονικά αραβικά κράτη, για να επιβεβαιώσει την υπεροχή του απέναντι σε γείτονες που θεωρούσε «εχθρούς», αλλά και για να πείσει τις Μεγάλες Δυνάμεις ότι αποτελεί τον πιο αξιόμαχο και αξιόπιστο σύμμαχό τους στην περιοχή.

Ταυτόχρονα, μετά τον τερματισμό της ευρωπαϊκής αποικιοκρατίας, ο ευρύτερος αραβικός κόσμος ριζοσπαστικοποιείται. Αγροτικοί αγώνες για τη γη, ένα νεαρό και επιθετικό εργατικό κίνημα, οργή ενάντια στη συνέχιση της κυριαρχίας των παλιών

αποικιοκρατικών δυνάμεων με άλλα μέσα, αλλά και το «τραύμα» της ανικανότητας των παλιών ελίτ να υπερασπιστούν την Παλαιστίνη στον πόλεμο του 1948, τροφοδότησαν μαζικό ρεύμα αμφισβήτησης, όπου κυριάρχησε ο λεγόμενος «αραβικός εθνικισμός».

Το 1952, ο Γκαμάλ-Αμπντέλ Νάσερ, κορυφαία προσωπικότητα αυτού του πολιτικού ρεύματος, κατέλαβε την εξουσία στην Αίγυπτο ανατρέποντας τον μονάρχη. Το 1956 εθνικοποίησε τη Διώρυγα του Σουέζ, παρά την πολεμική απειλή από Γαλλία-Βρετανία-Ισραήλ, προκαλώντας παναραβικό κύμα ενθουσιασμού. Αντιδραστικές κυβερνήσεις ανατράπηκαν στο Ιράκ το 1958 και στην Υεμένη το 1962. Τα μπαθικά κόμματα (μέρος του παναραβικού εθνικισμού) βρέθηκαν στην εξουσία σε Ιράκ και Συρία.

Τα καθεστώτα που προέκυψαν αποτελούσαν απειλή για τα αμερικανικά συμφέροντα, και η Ουάσινγκτον αρχικά στηριζόταν σε ένα «πλέγμα» φιλοδυτικών δυνάμεων (το Ιράν του σάχη, ο οποίος είχε ανατρέψει με αμερικανική βοήθεια τον εθνικιστή ηγέτη Μοσαντέκ, τις μοναρχίες του Κόλπου, την Τουρκία, το Ισραήλ) αλλά και σε άμεσες επεμβάσεις (στον Λίβανο το 1958) για να τα περιορίσει.

Το 1956 οι ΗΠΑ είχαν βάλει «χαλινάρι» σε Ισραήλ-Γαλλία-Βρετανία, θεωρώντας πως ο πόλεμος για το Σουέζ περισσότερο κακό θα προκαλούσε, «εξαγριώνοντας» έναν αραβικό κόσμο που ήδη «έβραζε» και με τον οποίο ακόμα ήθελε να διατηρήσει σχέσεις.

Ο Ιούνιος του 1967 ήταν η στιγμή του μεγάλου τεστ γι' αυτό το τοπίο που είχε διαμορφωθεί. Ύστερα από σειρά ισραηλινών προκλήσεων, ξέσπασε σύρραξη ανάμεσα στους στρατούς της Αιγύπτου, της Συρίας και της Ιορδανίας, από τη μια, και των ισραηλινών δυνάμεων από την άλλη. Το αποτέλεσμα ήταν συντριπτικό. Με την πανίσχυρη αεροπορία να παίζει καταλυτικό ρόλο, ο ισραηλινός στρατός σε μόλις έξι ημέρες κατόρθωσε να καταλάβει τη Δυτική Όχθη και την ανατολική Ιερουσαλήμ από την Ιορδανία, τα Υψίπεδα του Γκολάν από τη Συρία, τη Λωρίδα της Γάζας και τη Χερσόνησο του Σινά από την Αίγυπτο. Η ταπεινωτική συντριβή ήταν ένα τεράστιο σοκ για τους Άραβες.

Στην Παλαιστίνη, η καταστροφή ολοκληρώθηκε με το Ισραήλ να αποκτά τον έλεγχο όσων εδαφών δεν είχε καταλάβει το 1948, να

αρπάζει κι άλλη γη, να προχωρεί το σχέδιο εποίκισμών στα κατεχόμενα εδάφη.

Για τον αραβικό εθνικισμό, η ήττα του 1967 αποτέλεσε θανάσιμο πλήγμα. Είχε αποτύχει με τον πιο εμφατικό τρόπο σε μια από τις κεντρικές του «υποσχέσεις» και είχε οδηγηθεί σε μια ακόμα μεγαλύτερη ταπείνωση. Ο Πόλεμος των Έξι Ημερών δίκαια χαρακτηρίστηκε το σημείο καμπής στην «ιστορική χρεοκοπία» του αραβικού εθνικισμού. Τα χρόνια που ακολούθησαν, η δεξιά μετάλλαξη αυτών των καθεστώτων θα επιβεβαίωνε αυτόν τον ισχυρισμό.

Το μαντρόσκυλο του ιμπεριαλισμού

Για τις ΗΠΑ, η έκβαση του πολέμου έκανε σαφές το συμπέρασμα: το Ισραήλ είναι το πλέον αποτελεσματικό «μαντρόσκυλο» των αμερικανικών συμφερόντων στην περιοχή, και η προνομιακή σχέση συμμαχίας μαζί του είναι υπεράνω κάθε άλλου τακτικού υπολογισμού. Η πολιτική ηγεσία του σιωνιστικού ρεύματος είχε πετύχει τον στόχο της να πείσει για την αποτελεσματικότητά της απέναντι στους «εχθρούς» των συμφερόντων του ιμπεριαλισμού. Μετά το 1967, η οικονομική βοήθεια από τις ΗΠΑ στο Ισραήλ εκτινάχθηκε από 13 εκατ. δολάρια ετησίως σε 600 εκατ. δολάρια και η δανειοδότηση για αγορά όπλων εκτινάχθηκε από 22 εκατ. δολάρια ετησίως σε 445 εκατ. δολάρια!

Το Ισραήλ με χαρά ανέλαβε τις καινούριες του... αρμοδιότητες για λογαριασμό του ιμπεριαλισμού. Η ιορδανική κρίση το 1970 υπογράμμισε την αξία που είχε το Ισραήλ για τη στήριξη αντιδραστικών καθεστώτων.

Ωστόσο, το Ισραήλ δεν περιορίστηκε στο να κάνει τη «βρόμικη δουλειά» των ΗΠΑ μόνο στην Μ. Ανατολή. Μέσω του Ισραήλ, οι ΗΠΑ διοχέτευαν όπλα και βοήθεια σε καταπιεστικά καθεστώτα όταν ήθελαν να αποφύγουν απαγορεύσεις από το Κογκρέσο ή εκπάιδευαν ομάδες θανάτου – τρομοκρατών κ.λπ. Ο κατάλογος είναι ατελείωτος: εκπαίδευση «ειδικών μονάδων» του Ιρανού δικτάτορα Σάχη, του Μομπούτου Σέκο του Ζαΐρ, του «αυτοκράτορα» Μποκάσα της Κεντρικής Αφρικής, του Ίντι Αμίν στην Ουγκάντα, του Ίαν Σμιθ στη Ροδεσία ('70s), του Νοριέγκα στον Παναμά, των Κόντρας

στην Νικαράγουα, του Σουλτάνου του Βόρνεο, των ακροδεξιών Φαλαγγιτών στον Λίβανο ('80s) κ.λπ. Μεταπώληση όπλων στον Σουχάρτο της Ινδονησίας, στον Σομόζα της Νικαράγουας, στη Γουατεμάλα, στις χούντες Αργεντινής, Χιλής και Βραζιλίας και φυσικά στο αδελφό καθεστώς του Νοτιοαφρικανικού απαρτχάιντ...

Το κράτος του Ισραήλ αποτέλεσε «μοναδική περίπτωση», όπως σημείωνε ο Ισραηλινός μαρξιστής Μασόβερ:

«Χρηματοδοτείται από τον ιμπεριαλισμό χωρίς να είναι αντικείμενο οικονομικής εκμετάλλευσης από αυτόν».

Μια σειρά προνομιακές συμβάσεις και ρυθμίσεις (σε βοήθεια, όπλα κ.λπ.) συγκρότησαν την «ξεχωριστή σχέση» στην οποία αναφέρονται όλοι οι πρόεδροι των ΗΠΑ εδώ και δεκαετίες. Η δυνατότητα του Ισραήλ να καταπατά το διεθνές δίκαιο χωρίς να λογοδοτεί είναι αποτέλεσμα αυτής της «ξεχωριστής σχέσης».

Παλαιστινιακή αντίσταση – ο «Μαύρος Σεπτέμβρης»

Ήδη από τη διάσκεψη του Καΐρου το 1964, τα αραβικά κράτη συνέστησαν την Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης ΟΑΠ – PLO. Πρόεδρος ήταν ένας δικηγόρος ο οποίος έμεινε μια γραφική καρικατούρα που εκτόξευε ψευτοπαλικαρισμούς μέσα από τα αραβικά ραδιόφωνα. Η ΟΑΠ της πρώτης περιόδου, απόλυτα ελεγχόμενη από τον Αραβικό Σύνδεσμο, δεν κατάφερε να αλλάξει κάτι, ούτε κέρδισε την υποστήριξη του προσφυγικού πληθυσμού στις αραβικές χώρες. Στα μέσα της δεκαετίας του 1960, όμως, μια άλλη παλαιστινιακή συλλογικότητα έκανε αισθητή τη παρουσία της στα παλαιστινιακά πολιτικά πράγματα. Ήταν η παλαιστινιακή αντίσταση, η οποία εκπροσωπούνταν από τη Φατάχ του Γιάσερ Αραφάτ. Είχε συγκροτηθεί στο Κουβέιτ στα τέλη της δεκαετίας του 1950 και με τη βοήθεια της μπαθικής Συρίας ξεκίνησε το 1965 σειρά από χτυπήματα εναντίον του Ισραήλ, χρησιμοποιώντας τα εδάφη της Δυτικής Όχθης. Η οργάνωση κέρδισε την συμπάθεια τμήματος του προσφυγικού πληθυσμού στη Δυτική Όχθη. Ο Γιάσερ Αραφάτ προωθούσε την αντίληψη για ένα «εθνικό παλαιστινιακό κίνημα» που θα αναλάμβανε το ίδιο την απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Για να αναγνωριστεί, όμως, ως στρατιωτική πτέρυγα της PLO και να κερδίσει τη χρηματοδότηση από τις μοναρχίες του

Κόλπου, υιοθέτησε εξ αρχής την θέση της «μη επέμβασης στα εσωτερικά των αραβικών καθεστώτων» όπου ζούσαν οι Παλαιστίνιοι πρόσφυγες. Αυτό σήμαινε π.χ. την μη υποστήριξη των 400.000 Παλαιστίνιων εργατών πετρελαίου στον αγώνα τους ενάντια στην γιγάντια εταιρεία ARAMCO.

Ωστόσο, η ήττα του 1967 θα σημάνει την ουσιαστική έναρξη της παλαιστινιακής αντίστασης. Στο εσωτερικό της PLO αναπτύσσονται μαρξιστικές οργανώσεις που επιχειρούν να συμμαχήσουν με τα κινήματα των αραβικών μαζών και να συνδέσουν την πάλη για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης με την προοπτική μιας αραβικής εξέγερσης. Λίγους μήνες μετά τον Πόλεμο των 6 Ημερών ιδρύεται το Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης – PFLP («Ο δρόμος για την Ιερουσαλήμ περνάει από το Κάιρο, τη Δαμασκό και το Αμάν»). Από αριστερή διάσπαση θα προκύψει στη συνέχεια και το Δημοκρατικό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης – DFLP, η πρώτη παλαιστινιακή οργάνωση που συνεργάστηκε με δυνάμεις της Αριστεράς στο Ισραήλ. [Η γνωστή διακωμώδησή τους στην ταινία The life of Brian των Μόντι Πάιθονς αδικεί την αγωνία (και θυσία) χιλιάδων αριστερών αγωνιστών.]

Μέσα στα νέα σύνορά του Ισραήλ διαβιούσαν πλέον πάνω από 1.000.000 Άραβες Παλαιστίνιοι. Νέες εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες κατέστησαν τον πληθυσμό της Ιορδανίας κατά τα 2/3 παλαιστινιακό.

Τον Μάρτη του 1968 οι Παλαιστίνιοι μαχητές (γνωστοί ως Φενταγίν) κατάφεραν να απωθήσουν μια ισραηλινή επίθεση στο ιορδανικό έδαφος, κοντά στην πόλη Καράμεχ. Στις πρώτες, μετά τη διεξαγωγή της μάχης, εβδομάδες χιλιάδες Παλαιστίνιοι στρατολογήθηκαν στην PLO (ΟΑΠ). Οι χώρες του Κόλπου ανακοίνωσαν την οικονομική ενίσχυσή της σε μόνιμη βάση, ενώ Συρία και Ιράκ προσφέρθηκαν να εκπαιδεύσουν νέους μαχητές. Επίσημως, ο Αραφάτ θα γίνει πρόεδρος της το 1969. Στα προσφυγικά στρατόπεδα (και όχι μόνο) της Ιορδανίας πολιτοφυλακές και λαϊκά δικαστήρια θα αντικαταστήσουν τις επίσημες αρχές. Η PLO υπό τον Αραφάτ, ωστόσο, θα αρνηθεί τις εκκλήσεις των αριστερών ομάδων και μερίδας του στρατού να ανατρέψει την μισητή δυναστεία των Χασεμιτών, ακόμα και όταν ο βασιλιάς Χουσεΐν με τον Νάσερ συμφώνησαν καταρχήν με το

(αμερικανικό) σχέδιο Ρότζερς και τερματισμό του πολέμου φθοράς μεταξύ τους (βολές πυροβολικού, αερομαχίες κ.λπ.) τον Ιούλιο του 1970. Στις 6 Σεπτέμβρη μαχητές του PFLP προχώρησαν σε αεροπειρατεία 3 (δυτικών) επιβατικών αεροσκαφών προσγειώνοντάς τα στην Ιορδανία. Αφού απελευθέρωσαν τους ομήρους, οι αεροπειρατές ανατίναξαν τα 3 αεροσκάφη σε ζωντανή τηλεοπτική σύνδεση στις 12 Σεπτέμβρη. Στις 17, ο ιορδανικός στρατός περικύκλωσε τις πόλεις, και άρχισε να βομβαρδίζει τους Φενταγίν στα στρατόπεδα προσφύγων. Την επόμενη μέρα, δυνάμεις της Συρίας παρενέβησαν για να υποστηρίξουν τους Παλαιστίνιους. Μια ιρακινή τεθωρακισμένη μεραρχία στρατοπεδευμένη στην ανατολική Ιορδανία από το 1967, δεν επενέβη. Με την πίεση του δου Στόλου στα ανοικτά του Λιβάνου και την κάλυψη της Ισραηλινής(!) αεροπορίας οι δυνάμεις του Χουσεΐν αντεπιτέθηκαν, ο Σύρος υπουργός Άμυνας Χαφέζ Αλ Άσαντ (που σε ένα μήνα θα κάνει πραξικόπημα, αναλαμβάνοντας την εξουσία) θα διατάξει υποχώρηση και οι Παλαιστίνιοι θα υποστούν βαριές απώλειες (περίπου 3.000 νεκροί και πολλές χιλιάδες αιχμάλωτοι). Στις 27 Σεπτέμβρη με μεσολάβηση του Νάσερ θα συναφθεί ανακωχή μεταξύ Χουσεΐν και PLO. Την επόμενη μέρα ο Νάσερ θα πεθάνει, βυθίζοντας στο πένθος το σύνολο του αραβικού κόσμου.

Έτσι, ο Σεπτέμβρης του 1970 έμεινε στην ιστορία ως «Μαύρος Σεπτέμβρης».

Παρά την ανακωχή, ο ιορδανικός στρατός επιτέθηκε και πάλι τον Ιανουάριο του 1971. Οι Φενταγίν εκδιώχθηκαν από τις πόλεις μέχρις ότου 2.000 Φενταγίν παραδόθηκαν περικυκλωμένοι σ' ένα δάσος τον Ιούλη του 1971.

Η «αποστασία της Αιγύπτου» – Επιχείρηση «ειρήνη στη Γαλιλαία»

Αν η ήττα στον πόλεμο του 1967 έδειξε την ανικανότητα των αραβικών καθεστώτων απέναντι στο Ισραήλ, ο «Μαύρος Σεπτέμβρης» έδειξε ότι η παλαιστινιακή αντίσταση δεν μπορούσε να βασιστεί σε κανένα αραβικό κράτος για την παροχή καταφυγίου ή μιας βάσης επιχειρήσεων.

Παρ' όλα αυτά, η PLO θα μεταφέρει το αρχηγείο και τις

πολιτοφυλακές της στον Λίβανο για να συνεχίσει τον πόλεμο φθοράς στο Ισραήλ. Μαζί θα καταφύγουν και χιλιάδες πρόσφυγες, που μαζί με τους προϋπάρχοντες θα αποτελέσουν το 20% του πολυεθνικού αλλά ευημερούντος κρατιδίου («η Ελβετία της Μ. Ανατολής»).

Από το 1975 θα εμπλακεί κυρίως σε ανταρτοπόλεμο χαμηλής κλίμακας με την ακροδεξιά οργάνωση των Φαλαγγιτών, που συγκροτείται από ντόπιους χριστιανούς Μαρωνίτες και εξοπλίζεται – χρηματοδοτείται από το Ισραήλ. Σε κάθε περίπτωση οι μέρες της «δόξας» της PLO είχαν περάσει ανεπιστρεπτί.

Εν τω μεταξύ, ο διάδοχος του Νάσερ στη μεγαλύτερη αραβική χώρα, ο Ανουάρ Σαντάτ, χρησιμοποιώντας σοβιετικό στρατιωτικό υλικό και 20.000 σοβιετικούς «συμβούλους», προετοίμασε, σε συνεργασία με τον Άσαντ της Συρίας τον 4ο αραβο-ισραηλινό πόλεμο που διεξήχθη το 1973 (ή Πόλεμος του Γιόμ Κιπούρ, λόγω της επιλογής της έναρξής του την ημέρα της μεγαλύτερης εβραϊκής γιορτής). Η ένταση και το αμφίρροπο της αναμέτρησης έφτασαν, για 2η φορά μετά την κρίση των πυραύλων στη Κούβα, την ανθρωπότητα μπροστά στο φάσμα του πυρηνικού ολέθρου. Αν και κάποια στιγμή αποκομμένες ισραηλινές δυνάμεις είχαν φτάσει 120 χλμ από το Κάιρο και 40 χλμ από τη Δαμασκό, οι τεράστιες απώλειες και η αδυναμία νίκης με συμβατικά όπλα οδήγησαν το Ισραήλ στη συναρμολόγηση 20 πυρηνικών κεφαλών και την απειλή χρησιμοποίησής τους. Μετά από ένα 24ωρο chicken game μεταξύ ΕΠΑ και ΕΣΣΔ ο πόλεμος τερματίστηκε με επιστροφή στα προηγούμενα σύνορα. Άμεση συνέπεια ήταν ο περιορισμός της παραγωγής πετρελαίου από τον Αραβικό Σύνδεσμο και η πετρελαϊκή κρίση του '73-'74.

Πιο μακροπρόθεσμη συνέπεια ήταν η αδυναμία της Αιγύπτου να ηγείται του αντισιωνιστικού αγώνα, καθώς παρά την πρόσκαιρη ανάκτηση του γοήτρου της, οι Σοβιετικοί (όπως και στην Ισπανία το 1936-38) αποδείχθηκαν πολύ «σφιχτοχέρηδες» (σε αντίθεση με τους Αμερικάνους, που παρείχαν αφειδώς στρατιωτικό υλικό στο Ισραήλ) και πολύ σύντομα το ύψος του δημόσιου χρέους την υποχρέωσε να επιβάλει σκληρή λιτότητα και να προσεγγίσει το Ισραήλ...

Μετά από διάφορες παλινωδίες, το 1978 ο Σαντάτ και ο πρώτη

φορά ακροδεξιός Ισραηλινός πρωθυπουργός (πρώην τρομοκράτης των «ρεβιζιονιστών») Μεναχέμ Μπέγκιν θα φωτογραφηθούν να αλληλοασπάζονται στη θερινή κατοικία των Αμερικανών προέδρων, στο Καμπ Ντέιβιντ. Η συμφωνία προέβλεπε «γη (το Σινά) αντί ειρήνης», αόριστες υποσχέσεις για αυτονομία των Παλαιστινίων, αλλά η ουσία της βρισκόταν στα 3,5 δισ. δολάρια που θα έπαιρνε ετησίως η Αίγυπτος σαν αμερικανική «βοήθεια».

Το Ισραήλ επέστρεψε τη χερσόνησο τελικά μετά από 4 χρόνια, την ίδια χρονιά (1982) που ξεκίνησε την επιχείρηση «Ειρήνη στην Γαλιλαία». Με αφορμή τη δολοφονία του πρέσβη του στις ΗΠΑ, ενεπλάκη με πολύ μεγάλες δυνάμεις στον εμφύλιο στον λιβανέζικο Νότο, ισοπεδώνοντας τη Βηρυτό και κατατροπώνοντας ακόμη μια φορά τον συριακό στρατό. Η επέμβαση κόστισε την ζωή τουλάχιστον 20.000 πολιτών, ανάμεσά τους και 2-3 χιλιάδες γυναικόπαιδα που σφαγιάστηκαν από τους Φαλαγγίτες κατ' εντολή του υπουργού Άμυνας και μετέπειτα πρωθυπουργού Αριέλ Σαρόν (επιτροπή Kahan του ΟΗΕ) στα προσφυγικά στρατόπεδα Σάμπρα και Σατίλα. Η PLO και οι εναπομείναντες μαχητές της θα φύγουν ακόμη μια φορά (με ελληνικά καράβια, ένεκα ΠΑΣΟΚ), αυτή την φορά στην Αλγερία.

Ο Λίβανος θα υποστεί άλλες δύο στρατιωτικές επιχειρήσεις του Ισραήλ το 1996-2000 («Τα σταφύλια της οργής») και το 2006 («Αλλαγή πορείας»), με συνολικά 120.000 πολίτες νεκρούς, 1.000.000 πρόσφυγες και τον χαρακτηρισμό του 1ου «failed state».

### Συμφωνίες του Όσλο – Η προδοσία της PLO

Ήδη από το 1974 που ο Γιασέρ Αραφάτ εμφανίστηκε στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ κρατώντας συμβολικά στο ένα χέρι καλάσνικοφ και στο άλλο κλαδί ελιάς (...), η PLO διεκδίκησε επίσημα τη λύση των δύο κρατών και αποδέχτηκε τις αποφάσεις του 1947 που διαμέλισαν την Παλαιστίνη. Ως το 1988 η -αδύναμη πλέον- οργάνωση, μέσω του «Παλαιστινιακού Συμβουλίου», πρότεινε το ανεξάρτητο παλαιστινιακό κράτος να βρίσκεται στη Δυτική όχθη και τη Γάζα (σε έδαφος που αντιπροσωπεύει το 23% της προ του 1948 Παλαιστίνης). Με την ίδια απόφαση αποκήρυξε την

«τρομοκρατία» (δηλαδή την ένοπλη πάλη).

Η ήττα του Ιράκ το 1991, εξουδετέρωσε τον πιο ικανό στρατιωτικό αντίπαλο του Ισραήλ στην περιοχή. Η PLO, κλονισμένη από την απώλεια της διπλωματικής στήριξης της ΕΣΣΔ και των δορυφόρων της, είχε να αντιμετωπίσει και τη διακοπή κάθε οικονομικής υποστήριξης από τις μοναρχίες του Κόλπου. Ακόμη και τα εμβάσματα που έστελναν οι μετανάστες στα στρατόπεδα και στις οικογένειές τους διακόπηκαν, καθώς απελάθηκαν από την αραβική χερσόνησο εκατοντάδες χιλιάδες Παλαιστίνιοι εργάτες.

Από την άλλη, το Ισραήλ αποδείχθηκε ανίκανο να σταματήσει την (1η) Ιντιφάντα του 1987. Πριν την Ιντιφάντα επιτηρούσε την περιοχή των Κατεχόμενων του '67 με 10-15.000 στρατιώτες και ένα δίκτυο ντόπιων συνεργατών. Μεταξύ 1987-1993 το Ισραήλ είχε αναπτύξει 180.000 στρατιώτες (που σκότωσαν πάνω από 1.200 αμάχους, μεταξύ τους 344 παιδιά), καθώς η Ιντιφάντα είχε διαλύσει το ως άνω δίκτυο. Αυτό το οικονομικό κόστος (που επέτεινε η άφιξη 525.000 νέων μεταναστών από την πρώην ΕΣΣΔ) αποφάσισε η νέα (από το 1992) κυβέρνηση των Εργατικών να το μετακυλίσει στους πρόθυμους να το αναλάβουν. Η συνθήκη του Όσλο το 1993, πίσω από τα φληναφήματα για την «Νέα Μέση Ανατολή», ήταν η επίσημη προδοσία όχι μόνο της υπόθεσης της εθνικής ανεξαρτησίας των Παλαιστινίων αλλά και των εκατομμυρίων προσφύγων (που δεν αναφέρονται πουθενά). Αντιγράφοντας λέξη προς λέξη το νομοθέτημα που προσδιόρισε τη διοίκηση του μπαντουστάν (=ψευδοκράτος) του Τρανσκεί στη Νότια Αφρική, επιτρεπόταν στην PLO να αναλάβει κάποιες κυβερνητικές λειτουργίες στο 60% της Γάζας και στο 3% της Δυτικής όχθης (για την Ιερουσαλήμ ούτε λόγος). Το Ισραήλ όχι μόνο διατηρεί τον πλήρη έλεγχο των συνόρων (τα οποία δικαιούται να διασχίζει κατά το δοκούν), του νερού, της ενέργειας, του εμπορίου κ.λπ., αλλά επιβάλλει και ρυθμίσεις που έχουν αποτέλεσμα τον μαρασμό στις «αυτόνομες» περιοχές.

Από τη στιγμή που η Παλαιστινιακή Αρχή πήρε τυπικά τον έλεγχο σε 6 πόλεις και τη λωρίδα της Γάζας, οι «ιθαγενείς» είδαν το ήδη πενιχρό τους εισόδημα να μειώνεται κατά 40%. Οι υποψήφιοι για το «νομοθετικό συμβούλιο» της Παλαιστινιακής Αρχής έπρεπε

να εγκριθούν από το Ισραήλ... Ως αποτέλεσμα, η πλειονότητα του «συμβουλίου» αποτελείται από πιστούς της Φατάχ. Σε αντάλλαγμα για την «αυτονομία» σε αυτές τις περιοχές, ο Αραφάτ συμφώνησε να παίζει τον ρόλο του αστυνόμου για το Ισραήλ χτίζοντας μηχανισμό «ασφαλείας» με σχεδόν 50.000 πραιτωριανούς...

Η συμφωνία αυτή έδωσε τη δυνατότητα στο Ισραήλ να αναγνωριστεί και αναπτύξει σχέσεις διπλωματικές και εμπορικές με το σύνολο σχεδόν των κρατών, πολύ περισσότερο με εκείνα τα αραβικά (Ιορδανία, Συρία, κ.λπ.) που το επιθυμούσαν διακαώς αλλά δεν «διευκολύνονταν από τις περιστάσεις».

Παρ' όλα αυτά, και από αυτήν την κατάπτυστη συμφωνία, με πρωτοβουλία του Ισραήλ και της (δεξιάς) κυβέρνησης Νετανιάχου από το 1997, οπότε αθέτησε όλα τα συμφωνηθέντα, δεν έχει μείνει παρά το κέλυφος: η νομενκλατούρα της Παλαιστινιακής Αρχής και του Αμπού Αμπάς, διάδοχου του Αραφάτ (που πέθανε το 2004 ντροπιασμένος και φυλακισμένος από τους Ισραηλινούς στο σπίτι του).

Οι ισλαμιστές και τα νέα αδιέξοδα

Τον Σεπτέμβρη του 2000 ξεκίνησε η 2η Ιντιφάντα, μόνο που πλέον στην παλαιστινιακή κοινωνία των κατεχόμενων, εκτός από την εξωνημένη ηγεσία της Π.Α., είχε αναδειχθεί μια νέα δύναμη, το Ισλαμικό Κίνημα Αντίστασης (η γνωστή μας Χαμάς), που σταδιακά κατέκτησε την πραγματική πλειοψηφία. Ο επίσημος αντιπολιτευτικός της λόγος ενάντια στην Συμφωνία του Όσλο, η αποτύπωση του λαϊκού αισθήματος στο καταστατικό της («[...] ο παλαιστινιακός λαός είναι πολύ περήφανος για να εμπιστευτεί τη μοίρα του σε ένα μάταιο παιχνίδι [...]» σ.σ. των διεθνών διασκέψεων κλπ.) και η προθυμία των μελών της να θυσιάσουν και τη ζωή τους στην αντίσταση κέρδισε τον σεβασμό του λαού που αντιμετωπίζει σε καθημερινή βάση την βία των Ισραηλινών.

Ωστόσο, πέρα από τον θρησκευτικό χαρακτήρα που προσδίδει στον πόλεμο ενάντια στον σιωνισμό (που αποκρύπτει τον πραγματικό ρόλο του Ισραήλ, που είναι ο χωροφύλακας των ΗΠΑ στην περιοχή, και πρακτικά αποκλείει τους χριστιανούς Άραβες από αυτόν), οι συντηρητικές της απόψεις την κάνουν ανίκανη να αντιπαρατεθεί

στα αντιδραστικά καθεστώτα της περιοχής (μοναρχίες Κόλπου) που συνασπίζονται με τις ΗΠΑ.

Πρακτικά, η Χαμάς συμφωνεί με την Φατάχ στο αξίωμα της μη επέμβασης στα εσωτερικά των αραβικών κρατών. Με ηγεσία προερχόμενη από τη μεσαία τάξη, όπως και η Φατάχ, πιστεύει στην ανάγκη συνεργασίας των τάξεων «για την εθνική υπόθεση», πρακτικά στην υποστήριξη της οικονομίας της αγοράς. Ενώ κριτικάρει την «Παλαιστινιακή Αρχή» της Φατάχ, την αποδέχεται ακόμη ως νόμιμη ηγεσία και συμμετέχει περιστασιακά στις «εκλογές» της. Σε πολλές περιπτώσεις έχει δείξει ότι μπορεί να αποδεχτεί την συνύπαρξη με το Ισραήλ στο πλαίσιο ενός «βελτιωμένου Όσλο».

Τέλος, όπως έκαναν και οι αριστερές οργανώσεις PFLP και DFLP, υποκαθιστά συστηματικά τη μαζική δράση με ηρωικές επιθέσεις αποφασισμένων αγωνιστών, τακτική που δεν εξυπηρετεί την εμπλοκή της πλειονότητας στον αγώνα ενάντια στο Ισραήλ.

Μεταρρύθμιση ή επανάσταση

– μερικά συμπεράσματα

Ο σιωνισμός, που είναι πηγή έμπνευσης και οδηγός δράσης για το κράτος του Ισραήλ, το οποίο επομένως είναι ένα σιωνιστικό κράτος, είναι μια ξεκάθαρα αντιδραστική – ρατσιστική θεωρία και πολιτική και ταυτίζεται «επί της αρχής» με τον αντισημιτισμό («για όλα φταίνε οι Εβραίοι») στο περιεχόμενό του.

Ο εθνικισμός εφευρίσκει ή επικαλείται «ιστορικές αδικίες» για τη «δικαίωσή» του («η γη των προγόνων μας», «η μεγάλη Ελλάδα» κ.λπ.). Συνήθως η αποκατάσταση της ιστορικής αδικίας που κατανοείται με αυτόν τον τρόπο, γίνεται με τις πλάτες του ιμπεριαλισμού και γεννά καινούριες (π.χ. αν δημιουργούνταν κράτος Αρμενίων στην Τουρκία, θα έπρεπε να ξεσπιτωθούν οι Κούρδοι κ.ο.κ.).

Το δικαίωμα στην εθνική αυτοδιάθεση δεν είναι ουδέτερο ταξικά. Η PLO και ο Αραφάτ δεν ξεπουλήθηκαν κάποια στιγμή έναντι αντιτίμου. Από την ίδρυσή της (στο Κουβέιτ) μέχρι σήμερα εκπροσωπούσε επί της ουσίας τα συμφέροντα των «πλούσιων» (όπως

και των μορφωμένων, μηχανικών κ.λπ.) Παλαιστινίων που ήθελαν το δικό τους (στην κυριολεξία) κράτος. Με την αρχή της «μη επέμβασης» στα εσωτερικά των αραβικών κρατών και με τις τακτικές της επιλογές αδιαφόρησε για τα συμφέροντα των φτωχών Παλαιστινίων εργατών στις μοναρχίες του Κόλπου, των προσφύγων και των αραβικών μαζών γενικότερα. Αγώνας για «αυτοδιάθεση», «ανεξαρτησία» πλουσίων και φτωχών πάνω στον ίδιο παρονομαστή (της εθνικής ενότητας) είναι καταδικασμένος στην υποταγή στην αστική τάξη και τελικά στον ιμπεριαλισμό. Το ίδιο σφάλμα διέπραξαν/διαπράττουν οι αριστερές οργανώσεις στην Παλαιστίνη κάτω από το βάρος των σταλινικών αντιλήψεων για «στάδια προς τον σοσιαλισμό, πατριωτική αστική τάξη, σύμμαχα καθεστώτα» κ.λπ.

Η τακτική των ηρωικών ατομικών ενεργειών ήταν/είναι πρακτικά αδιέξοδη, είτε γίνεται για «παραδειγματισμό στις μάζες» είτε για να «εμπλέξει την κοινή γνώμη, διεθνή παράγοντα».

Η στρατηγική του παλαιστινιακού εθνικού κινήματος ήταν/είναι ίδια με άλλα που ωστόσο νίκησαν, δηλαδή συνδυάζει, συνδυάζει τον ένοπλο αγώνα με τις διαπραγματεύσεις. Η διαφορά που οδηγεί στην ήττα, όσος ηρωισμός και αν επιδειχθεί, έχει να κάνει με την φύση του αντιπάλου. Το Ισραήλ, από τη φύση του ως κράτος-έθνος εποίκων, που δεν στηρίζεται κυρίως στην εκμετάλλευση των υπηκόων του, αλλά στην εξυπηρέτηση του ιμπεριαλισμού έναντι αδρής στήριξης, δεν μπορεί να πιεστεί για να καταλήξει μετά σε έναν αποδεκτό συμβιβασμό. Μπορεί μόνο να διαλυθεί.

Για τον ίδιο λόγο δεν είναι ρεαλιστική η πρόταση των δύο κρατών – ειρηνικής συνύπαρξης με τους γείτονες κ.λπ., πέρα από το ότι δεν αποδίδουμε τα ίδια δικαιώματα σε καταπιεστές και καταπιεσμένους (= αστική = ψεύτικη ισότητα).

Αυτές τις μέρες που η τακτική των «ισαποστάκηδων» είναι διαδεδομένη («κακό Ισραήλ – κακή Χαμάς») ξεκαθαρίζουμε την αλληλεγγύη μας στους καταπιεζόμενους Παλαιστινίους με την όποια ηγεσία αυτοί επιλέγουν. Η εμπιστοσύνη στα 5 εκατομ. Παλαιστινίων που γεννιούνται και μεγαλώνουν επί της ουσίας σε ένα τεράστιο στρατόπεδο συγκέντρωσης, στα 3,5 εκατομ. Παλαιστινίων που γεννήθηκαν πρόσφυγες στις γειτονικές χώρες, σε ακόμη 1 εκατομ. Παλαιστινίων μεταναστών στον αραβικό κόσμο

και την Ευρώπη, η εμπιστοσύνη στις μάζες γενικότερα, μας υποχρεώνει στην υποστήριξη των πάντα δίκαιων εξεγέρσεών τους στον ίδιο βαθμό με την κριτική στις αδιέξοδες ηγεσίες τους. Τέλος, το αδιέξοδο του παλαιστινιακού αγώνα παρά τον ηρωισμό και την (υποχρεωτική) επιμονή δείχνει ότι η μόνη ρεαλιστική (όχι εύκολη ή άμεση) επιλογή είναι αυτή της ενότητας και σοσιαλιστικής επανάστασης των Αράβων εργατών (και όχι μόνο).